

עמוס גוטמן, שסרטו "נגוע" מטפל בבעיית ההומו־סכסואלים ממבט האישי, מספר על עצמו כעל הומו־סכסואל, על הבעיות, הלבטים ויח החברה, על נסיונו "לצאת מזה", ועל ההשלמה עם מה שהוא

"אני שונא להגדיר את עצמי כהומו־סכסואל. לקח לי שנים עד שהייתי מוכן לקחת את זה על עצמי"

"הגבר הראשון שלי היה איש־דוח שמאוד הערצתי. אחרי שכבש אותי זרק אותי בבוסת־פנים"

"עשיתי הרבה נאחס לבחורות. ברגע שהן היו מסכימות להתמסר לי ברחתי על נפשי"

ראיינה שרית ישי

"כל כך רציתי להיות כמו כולם, אפילו שמתו בחקים בכוחל, ביקשתי מאלוהים שיפתור אותי מהבעיה"

"הילדים בכיתה גילו לפני שאני הומו־סכסואל. הייתי ילד קטן, עדין, ולא אהבתי ספורט"

"לקח לי הרבה זמן עד שהעזתי להיות מעורב בגטו ההומו־סכסואלי. אחר כך לקח לי הרבה זמן לצאת ממנו"

"להיות הומו־סכסואל - זה ללכת לאבדון!"

שלו הוא החשיפה האמיתית. הסופר אחריו אין דרך חזרה. כעת, משפטי הבעיה הזו לעצמו. הוא יכול ללכת הלא ואחרי שעסק בסרטים אך ורק בנוש ההומו־סכסואלי. יעסוק סרטו הבא בנוש בעייתי לא פחות - אשה בת 36.

● האם הסרט שלך זה אתה? הרוח של הסרט היא ביוגרפית, לא הפרט בסריהכל הסרט מבטא את כל הפחדים ש הסרט מבטא את מה שהיה קורה לי, אילו הייתי עושה קולנוע.

חייו של חריג אינם גן של שושנים. בוודאי לא חייו של הומו־סכסואל. מה ההטרסו־סכסואלים יודעים על החיים האלה. על הבעיות, הלבטים, הפחדים והניסיון הנואש שעושים כמה מהם לצאת מזה? עמוס גוטמן פתח דלת. כדי להבין את העולם הזה. גם בסרטו וגם בראיון שערכתי עימו.

הוא יפה עד כאב. הוא מופנם וסגור. קשה לו להתבטא. אך כשהוא כבר אומר יש לו מה להגיד. אחרי שנים של קשרים ארעיים ולבטים, דומה שהוא הגיע הביתה. הסרט

אני. אישית. התרשמתי שזהו סרט אמיתי, אמין ומצויין. סרט קשה וחושפני. המותיר את העצבים חשופים. מידה כזו של חשיפה לא ראיתי מעולם בקולנוע הישראלי. מידה כזו של חשיפה לא ראיתי באף סרט זר שעסק בנושא ההומו־סכסואלי. כשהאמ־ריקאים מטפלים בנושא זה הם עושים אותו או בורגני מיד כמו בסרט "נישואין אחרים" או אכזרי מדי כמו בסרט "שוטטות".

סירטו של עמוס גוטמן הוא מכאן ומעכשיו. וקשה מאוד שלא להתעלם מאלמנטים ביוגרפיים השזורים בעלילה.

מגשתי את עמוס גוטמן לפני שנתיים. הוא ניסה אז לגייס משקיעים לסרט. קיווה שדרך כתבה בעיתון יצליח לעורר עניין. במהלך הפגישה שלנו הסתבר לי כי הוא סגור כמו שבלול. למרות שסרטיו הקצרים עסקו בנושא ההומו־סכסואלי. למרות שגם סירטו הארוך אמור היה לעסוק באותו נושא עצמו. סירב גוטמן להיחשף או להיפתח או לדבר על עצמו כעל הומו־סכסואל.

לפני ימים אחדים הוזמנתי להקרנה של סירטו הארוך הראשון. "נגוע". את מלאכת הביקורת אשאיר לעמיתיי, שזו מלאכתם.